

vægtene, hvor også Danmark må afgive noget indflydelse for at få ansøgerlandene med, og hvor man samtidig tager større hensyn til befolkningstallet i de enkelte lande.

Det kan måske for nogle gøres til et stort problem, men ikke for os konservative. Lad os lige få proportionerne på plads. Hvad er lidt mindre stemmewægt til Danmark værd i forhold til at få samlet Europa og give vores børn og børnebørn et fredeligt Europa i dåbsgave?

Vi bevarer princippet om én kommissær pr. land, indtil EU er oppe på 27 medlemslande. Til den tid er vi konservative sikre på, at man finder en fornuftig løsning. Rotationsmodellen er godt nok ikke vores kop te, men vores forhandlingsposition er jo styrket og ikke svækket, når vi er over 20 små lande, der står sammen.

Der bliver flertalsafgørelser på flere områder. Og netop fordi en stor del af befolkningen ser øget brug af flertalsafgørelser som en trussel, er det vores pligt at gøre følgende klart for befolkningen:

Vi skylder hinanden og ansøgerlandene, at det EU, vi har efter udvidelsen, fungerer og ikke bliver en handlingslammet betonklods uden politiske visioner. Den oplevelse har Øst- og Centraleuropa lagt bag sig.

Derfor er øget brug af flertalsafgørelser også nødvendig. Og vi finder det faktisk direkte glædeligt, at EU nu fraviger princippet om enstemmighed på f.eks. strukturfonds- og samhørighedsfondsområdet. Her skal pengene målrettes og bruges langt mere effektivt frem for at være snabelvand for så godt som alle EU-lande til mere eller mindre lodige projekter.

Ligeledes synes vi også, det er glædeligt, at man hurtigere kan træffe beslutninger, f.eks. på de internationale politikområder.

Vi er glade for, at artikel 7 nu er blevet en aldrig mere Østrig-artikel. Naturligvis skal vi holde hinanden fast på overholdelse af de grundlæggende rettigheder, men det må aldrig udvikle sig til partipolitisk drilleri.

Det forstærkede samarbejde er ikke den del af Nicetraktaten, vi er allermost glade for. Vi tror stadig væk på musketerprincippet, én for alle, alle for én, men er dog tilfredse med, at man har fundet frem til en form, hvor man har valgt tre hovedprincipper, nemlig at der kun kan være fleksibilitet, hvor det er umuligt at finde fælles fodslag på et område inden for Traktaten, at det er åbent for alle, og at det er de deltagende lande, der betaler regningen. Det er gode principper.

Vi er også meget glade for, at man ved afslutningen af Nice allerede har fået sat nogle spor for den næste regeringskonference. Såvel kompetencefordeling som forenkling af traktaterne, status for EU-charteret og selvfølgelig de nationale parlamenters rolle kommer til at spille en stor vægt i den debat.

Vi skal præge den europæiske udvikling med danske værdier og synspunkter for at få indflydelse, også fordi vi politisk har overskud til at være med til at løfte opgaverne. Derfor er vi konservative også åbne over for den debat om, hvordan EU skal ende, den debat, som man i Tyskland kalder slutmålsdiskussionen. Vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at holde debatten i gang, og det er mit håb som konservativ, at Danmark ikke forpasser den historiske forpligtelse, vi har til også at gøre en forskel.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Tak til den konservative ordfører for de pæne ord om en udvidelse med de østeuropæiske lande så hurtigt som muligt. Det deler jeg fuldstændig.

Men jeg har lidt svært ved at forstå fru Lene Espersens helt igennem positive holdning til det her forslag. For det er jo ikke sådan, at man med Nicetraktaten ændrer på præamblen, dette her visionære forord til Traktaten. Der vil jo fortsat stå, at visionen er at videreføre processen hen imod en stadig snævrere sammenslutning af de europæiske folk.

Jeg har da i hvert fald forstået på den konservative udenrigsordfører, hr. Per Stig Møller, at det er noget, som man vil arbejde på at få ændret, så det bliver et samarbejde mellem selvstændige lande.

Hvordan kan man være så begejstret over denne her traktat, som altså stadig væk arbejder på en stadig snævrere sammenslutning af de europæiske folk og dermed en stadig fortsættelse af undergravelsen af de nationale folkestyrer?

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Det Konservative Folkeparti finder overhovedet ikke problemer i Nicetraktaten. Tværtimod finder vi faktisk, at de områder, hvor man er blevet enig om at træffe beslutninger, f.eks. med kvalificeret flertal, er et gode og er meget, meget konservativt.

På f.eks. et område som strukturfondene har det været til stor irritation for os, at så store mid-